

Pernille Frahm (SF):

Jeg må jo starte med at takke for den forholdsvis gode behandling i hvert fald intentionerne i forslaget får, og så kan jeg altså ikke lade være med at være bekymret over, hvad al den velgørenhed og positivisme så skal bruges til, når det kommer til stykket. Vi har jo haft debatter før på det her område, som flere ordførere har sagt, i marts 1991 og i december 1992 så vidt jeg husker, hvor et enigt Folketing, og det vil sige alle ordførere eller i hvert fald repræsentanter for stort set alle de partier, der nu er til stede, har erklæret nøjagtig den samme velvilje, som man gør i dag, og alligevel står vi med et problem.

En grund blandt mange er, at vi er i gang med en forbedring af boligmassen, og det er jo et tiltrængt løft til f.eks. den bydel, jeg selv i mange år har boet i, Vesterbro, men samtidig ser man også ved de her bydels- og kvartersløft, at vi får en ændring af beboermassen. Vi får en gruppe mennesker, som det bliver vanskeligere at tilbyde en bolig, og vi taler i alle de her diskussioner om ghettoer, om at sprede problemerne osv. Vi er også selv inde på det i vores forslag, men vi glemmer altså at komme med nogle konkrete steder, hvor vi kan sprede de her problemer hen. Hvor skal de mennesker så være, når de ikke skal være der, hvor de er nu?

En af grundene til, at SF ønsker en kald det bare centralistisk løsning på det her, er jo, at vi oplever en NIMBY-effekt på området. Vi oplever præcis det, som ordføreren for Centrum-Demokraterne sagde: Det er ikke en gruppe mennesker, man nødvendigvis ønsker at slå sig ned ved siden af, det er ikke en gruppe mennesker, man nødvendigvis synes, det er rart at se bliver ens naboer i ens nyoppudsede kvarter, og netop fordi der er den modvilje, er det et område, man er nødt til at gøre en særlig indsats for.

Vi mener ikke, det er nok, at man overlader det her til amter og kommuner alene. Vi mener, at der skal gøres en yderligere indsats, sådan at man kan forpligte amter og kommuner – og det kunne da godt være gennem de kommunale forhandlinger, som hr. Jens Heimburger har foreslået – til at mærke en række boliger til denne gruppe.

Når Det Konservative Folkepartis ordfører foreslår, at man skal tage det op i forhandlingerne, er det så et nyt signal, for man har aldrig herindefra været villig til i hvert fald på for-

hånd at bede om, at nogle bestemte områder blev taget op. Hver eneste gang der har været forsøg på det, er det blevet afvist heroppefra af regeringen.

Vi oplever, at problemerne ikke er løst. Vi oplever, at der nogle steder er en bedring i form af forsøgsordninger, puljeordninger, særlige projekter, men sagen er jo, at det her ikke er noget midlertidigt. Det er ikke midlertidige problemer, det er ikke problemer, man kan løse gennem puljer, projekter og forsøgsordninger. Det er varige problemer. Det er mennesker, som skal leve resten af deres liv i en eller anden boform, og de har vel også et krav på at vide, hvor de skal leve de næste 5 år, og om de også skal tilbringe de næste mange år det sted, de opholder sig, eller om det hele vil vende rundt, når projektet udløber.

Jeg lyttede meget nøje til forespørgselsdebatten tidligere på dagen. Jeg kunne desværre ikke selv være til stede i salen. Jeg hørte også bolig- og byministerens svar, og også hun henviste til projekter og særlige forsøgsordninger.

Men som sagt: Jeg mener, der skal noget mere, noget varigt til, hvis vi skal skabe den nødvendige tryghed på det her område.

Ellers vil jeg takke også ministeren for en positiv holdning til det, men ministeren gør jo ikke overraskende det, som ordføreren fra Socialdemokratiet også gør, nemlig beder os om at vente og se, så løser problemerne sig selv. Bare regeringen sidder længe nok, så skal vi bare se løjer og langkål. Det glæder vi os selvfølgelig alle sammen til, men vi kunne godt tænke os, at nogle ting bliver sat lidt op i tempo.

Fru Rikke Hvilshøj tilkendegav sådan set også en positiv holdning til det, igen bortset fra det her med, at det må være noget, kommuner og amter tager sig af, og her deler vi altså ikke sådan uden videre troen på, at det løser sig af sig selv, heller ikke hvis man bare opfordrer kommuner og amter. Det samme med Det Konservative Folkeparti.

Til Dansk Folkeparti vil jeg bare kort sige: Udlændinge, der er blevet danske statsborgere, er altså ikke udlændinge, de er danskere. Sådan er det.

Fru Annie Lunde Hansen fra CD har jeg sådan set svaret, det var det her med den gruppe, der ikke er populær.

Det Radikale Venstre sagde, ja, det var meget flot: Et hjem er mere end blot en bolig. Og det